

Платонічне кохання

Про книгу

Аня приїхала до великого міста, щоб вижити. А Платон народився в ньому, щоб розкошувати. Вона працювала офіціанткою, заробляючи копійки. Він витрачав шалені гроші на клуби та дівчат. У них не могло бути нічого спільного, якби не випадкове знайомство Ані з батьком Платона. Лев Дмитрович дав їй усе, нічого не вимагаючи натомість: квартиру, безпеку і навіть той самий ресторан. Аня нарешті була щаслива, до тієї фатальної зустрічі з Платоном. Він може позбавити її всього. І найперше — любові...

Оксенія Бурлака

ПЛАТОНІЧНЕ КОХАННЯ

Лауреатка конкурсу

Оксенія Бурлака

ПЛАТОНІЧНЕ КОХАННЯ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2021 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2021

ISBN 978-617-12-8698-6 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

Бурлака О.

Б91 Платонічне кохання : роман / Оксенія Бурлака. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 272 с.

ISBN 978-617-12-8437-1

Аня приїхала до великого міста, щоб вижити. А Платон народився в ньому, щоб розкошувати. Вона працювала офіціанткою, заробляючи копійки. Він витрачав шалені гроші на клуби та дівчат. У них не могло бути нічого спільного, якби не випадкове знайомство Ані з батьком Платона. Лев Дмитрович дав їй усе, нічого не вимагаючи натомість: квартиру, безпеку і навіть той самий ресторан. Аня нарешті була щаслива, до тієї фатальної зустрічі з Платоном. Він може позбавити її всього. І найперше — любові...

УДК 821.161.2

© Бурлака О., 2021

© DepositPhotos.com / ArturVerkhovetskiy, обкладинка, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою та художнє оформлення, 2021

Глава 1

Прощатися завжди важко. Особливо якщо знаєш: більше ніколи не побачиш людину, не обіймеш і не поцілуєш м'яку, теплу щоку. Це складно усвідомити і прийняти. Гіркий присмак, і нічим його не зап'єш. Надії немає, бо ти стоїш розгублено... на кладовищі.

«Рахунок, будь ласка», — промовила жіночка років п'ятдесяти, зиркнувши у мій бік. Хвилин за десять вона розправилась із тарілкою салату і стейком, з'ївши за компанію свою ядерну червону помаду. Навколо пухкеньких наколотих губ залишилися сліди від оливкової олії і трохи крихт багета. Це надавало їй кумедного вигляду. Я поклала перед нею конверт і, схрестивши пальці, побігла на кухню. Завжди хвилююсь в очікуванні чайових. Це ж як лотерея. Ніколи не знаєш, хто з відвідувачів буде щедрим, а хто скупим. Тітонька з розмазаною помадою виявилася щедрою. Але, на жаль, так буває не завжди. Частенько трапляються люди, які можуть просидіти у закладі пів дня, залишивши по собі навіть менше, ніж міг би кіт наплакати.

Для мене чайові — важливий додаток до платні, тому щодня стараюсь викладатися на повну, потайки сподіваючись на щедрість відвідувачів. Бути офіціантом — то важко. Це вам не за компом сидіти весь день. Щоб заробити зайву копійку, потрібно добре побігати й попотіти. Хоч іноді всі старання виявляються марними й у конверті я не знаходжу для себе ані гривночки. Бувають удачі дні, а бувають — жахливі. Декілька разів мені доводилося докладати свої гроші. Уперше це сталося зовсім неочікувано, і я проплакала весь день. Один хлопець наїв на п'ятсот гривень і зник, не заплативши. Для мене той інцидент став справжньою трагедією. Це була лише моя проблема, і ніхто не підтримав мене. Але кожен факап робить нас сильнішими. Головне — зробити правильні висновки. Відтоді я ні на мить не випускаю своїх клієнтів із поля зору. Вони завжди у мене «на мушці». Інакше ніяк.

Я переїхала до столиці одразу після закінчення школи. З того часу роблю все можливе, щоби втриматись тут. Не знаю, може, то молодість чи дурість... Просто вірю, що скоро станеться щось дивовижне. Відчуваю десь у нутрощах, всередині тіла. У самому ядрі. Мені дуже хочеться бути особливою, а не частиною сірої маси, хочеться досягти чогось, щоб батьки пишалися мною, щоб я сама собою пишалась.

У далекому і дуже маленькому селі живе мій батько, який страждає від алкогольної залежності, і мама, яку виснажила доля і важка робота. Її життя — це кози, кролі, город і фруктовий сад. Вона часто їздить на базар, щоб продати те, що виростила своїми руками. Все життя мама старалася задля нашої сім'ї, але грошей не вистачало. Я завжди ходила в речах із «секонду». Всі вони тхнули і були такі заношені й некрасиві, що аж нудило. З чотирнадцяти років я мріяла про те, щоб вирватися в місто, де всі люди щасливі, багаті й натхненні. Де безліч перспектив і можливостей. Мені здавалося, що коли я опинюсь у мегаполісі, то й сама стану іншою.

Чітко пам'ятаю той день, коли мама посадила мене за стіл і в нас із нею відбулась перша серйозна «доросла» розмова про життя.

— Донечко! Вибачай, голубонько, що ми такі погані батьки. Не назбирали грошей, щоб дати на навчання в столиці. Я старалася, чесно, але ті копійки як пісок крізь пальці. Усе пропало. Нема.

— Мам, ти чого, — обіймала її. — Усе добре. Ви мені нічого не винні. Сама справлюся. Постараюся вступити. От побачиш, усе вийде.

— Моя ж ти маленька! Як же ж ти там втримаєшся у тих бетонних джунглях? Якби ж тільки не розтоптали там твої мрії і сподівання.

— Мам, ну чого ти. Там усі хороші, красиві. Я вивчуся, стану на ноги. Заберу вас і заживемо. Куплю тобі плаття, будеш у мене нарядна. Манікюр зробимо, оту грязюку всю з-під нігтів повичищаємо.

— Ну й фантазерка, — плеснула мама в долоні, вважаючи, що я казки розказую. Але я вірила у кожне слово і дуже хотіла змінити їхнє сіре життя, додати в нього барв і різноманіття.

— Побачиш, — стиснула її м'якесеньке плече.

— Я завжди боялася мріяти масштабно, а ти змогла. Ти інша, не така, як усі ми. Птаха високого польоту. Хочеш летіти — то лети. Дай Боже, щоб усе склалося, як ти сама собі задумала. Буду молитися за тебе щодня, — перехрестила мене, дивлячись своїм лагідним поглядом.

— Дякую.

— Ой, душа не на місці, як подумаю, що скоро поїдеш. Усе так складно. Ти ж хоч не забувай нас. Різні люди бувають. Хтось полюбить, хтось забудеться. Тільки пам'ятай, що батьки одні на все життя. Ми завжди любитимемо тебе й чекатимемо. Знай, ось тут, у цих стінах, буде у тебе куточок, твій рідний. Зрозуміла?

— Зрозуміла, звісно зрозуміла, — всміхнулась я у відповідь її змокрілим очам. — Не хвилюйся. Я серцем відчуваю, що все буде добре. Ви з татом пишатиметесь мною. Казатимете всім: це наша доця, — уявила цю картину, і тепло стало на душі.

— Дай Боже, молитимуся за тебе, доню, щодня. І ти молись, чуєш? Поїдеш у столицю і зразу в церкву сходи, благословення попроси у Богородиці, щоб захистила тебе від злих очей, гострих язиків і бід.

— Добре, як скажеш. — Я не знала, чи дійду колись до церкви, але мамі хотілось догодити. Я завжди вірила, що Бог у нашій душі і щоб поговорити з ним, не обов'язково кудись іти. Та мама не розуміла мене, а я й не намагалася її переконати.

Коли я ділилася з мамою мріями, то щиро вірила в те, що все справдиться. Моє бажання вирватися з прірви сільського буття було нездоланим. Село душило мене своїм прісним, одноманітним життям. Не було в усьому тому романтики, перспектив, надій. Ніщо тоді не могло зупинити мене, навіть відсутність грошей. Я була вдячна батькам за все, що вони могли дати мені, — за життя і тепло, за рідний дім і свободу думки. На гроші навіть не розраховувала, бо звикла, що їх ніколи немає. Завжди гарно вчилася. Знала, що знання — то мій квиток у хороше життя. Тих, у кого немає грошей, рятують мізки. Це правда.

Коли про мої наміри дізнався тато, то знатно напився. Узагалі не пам'ятаю, коли востаннє бачила його абсолютно тверезим. Він завжди був напідпитку більшою чи меншою мірою. Горілка знищила його як особистість, і одного разу я усвідомила, що забула, який він насправді. Тато перетворився на тінь, на справжнього монстра, який нічого не дає, а тільки забирає ті копійки, які мама заробляє важкою працею, і безсовісно витрачає на випивку. Він не працював. Звісно, робив щось по господарству, але загалом більше паразитував, ніж допомагав. Хотілося втекти ще й від цього, щоб не бачити, як тато деградує, а мама все те терпить, бо інших варіантів немає. Сумна картина. Більше не хотілося бути її частиною. Можливо, це егоїзм. Хай так. Чи гріх хотіти більшого, кращого? Не знаю...

Мені завжди було шкода маму. Її життя сумне, сіре, одноманітне. Крутилась як білка в колесі: город-базар, город-базар, і так по колу. Весь час якась рутинна робота, від якої ні задоволення, ні нормальних грошей.

Мама рано вийшла заміж і обпеклася на цьому. Народила дитину від людини, яка виявилася слабкою та піддатливою до спокусу. Усі труднощі вона зустрічала гідно. Ніколи не скаржилась, не нарікала. Хоча могла опустити руки, здатися, покинути все і піти іншим шляхом. Усе робила для нас і нічого для себе. Рано постаріла. Сиві пасма перепліталися з чорними у її довгій косі. Повненька і вигляд утомлений. Роботяща: я ніколи не бачила, щоб вона сиділа без діла. Навіть телевизор дивилася, обираючи часник чи лушпачи горіхи на продаж.

Настав той день, коли я поцілувала маму у щічку, сіла в автобус і подалася в місто. Серце тьохнуло, коли крізь вікно я глянула на маму. На мене з вірою в очах дивилася сумна, понівечена життям, вироблена жінка, яка махала мені рукою, витираючи сльози. Тоді в голові промайнула думка: «Не хочу одного разу стати такою ж, не хочу жити в селі, не хочу порпатися у землі».

Звісно, я розуміла, що у місті буду чужачкою, але незнані шляхи анітрохи не лякали мене, а навпаки, вабили і манили. Немов вільний птах, я полетіла за небокрай, свято вірячи в те, що попереду на мене чекають щасливі пригоди.

Я не знала, для чого Бог створив мене. Звісно, мені хотілося бути особливою, а не «сірою мишею». У мені визрівала впевненість, що коли вирвусь із села, то одразу збагну свої таланти. Мені хотілось хутчіш побачити краще життя, знайти друзів, рідні душі, любов. У сільській школі ніхто не намагався розкривати таланти дітей. Усіх налаштовували на те, що треба просто пливати за течією, просто знайти роботу, створити сім'ю, народити дітей. Ця схема мені не подобалась. Подібні перспективи здавались гнітючими. Я прагнула побачити світ, пізнати його глибину і багатогранність. Хотілося знайти своє місце під сонцем.

Коли я вийшла з автобуса і вдихнула міське повітря, то відчула неймовірну радість і свободу. Мене чекало нове життя. Я відчувала, що от-от десь промайне світлий промінь надії, я піду за ним і там мені буде добре.

Перша вершина була підкорена. Я вступила на бюджет сама, без допомоги й хабарів. Пару разів ночувала на вокзалі, але потім подружилась із дівчатами, які дозволяли час від часу ночувати у них.

Коли почалося навчання — пірнула у нього з головою, хапаючи знання, як порції делікатесу. Одногрупники були привітними. Мене поселили у гуртожитку, і наче все було добре, але через деякий час я зрозуміла, що на одну тільки стипендію у великому місті не виживеш. Іншим студентам батьки надсилали гроші, передавали продукти. У мене такого не було. Доводилось розраховувати лише на себе, тому й почала шукати підробіток.

Одного дня після пар я блукала центральними вуличками міста і натрапила на ресторан, який називався «Три пташки». Зайшла всередину і виявила, що там дуже затишно. Я поцікавилась, чи не потрібні їм офіціанти. Душею відчувала, що це моє місце і тут буде добре. Після розмови з адміністраторкою мені призначили співбесіду. Незважаючи на відсутність досвіду, я знайшла аргументи, щоб умовити керівництво дати мені шанс, і вже через тиждень вийшла на стажування.

Спочатку мені було лячно. Коліна трусилися, і я так боялася зробити чи сказати щось не те. Працювати офіціантом важко, особливо якщо твій заклад у центрі міста, де завжди повно народу.

Люди приходили різні. Хтось приносив із собою добро й усмішки, а хтось так і шукав, до чого б причепитися, присікатися, провокуючи сварку. Спочатку я реагувала на людей-колючок болісно. Після них завжди лишався осад, бо приймала їхні слова, дії, інтонацію занадто близько до серця, шукала свою вину, злилася і нервувалася. Але з часом усе змінилося. Прийшло розуміння, що мій обов'язок — гарно виконувати свою роботу і тримати дистанцію. Допоки ти не приймаєш негатив у свою душу, він залишається з тим, хто його приніс. Коли я змінила своє ставлення до таких ситуацій, працювати стало простіше і веселіше.

«Якщо є проблема — посмійся з неї», — ось мій девіз, який насправді допомагав триматися на плаву у досить токсичному середовищі. Людина, якщо схоче, може підлаштуватися під будь-які обставини. Я хотіла зачепитися у місті, мені потрібні були гроші, і я цінувала свою роботу, незважаючи на різні недоліки і трабли. Це життя, яке диктує правила. Ти або в грі, або «гейм овер».

Майже щодня мені доводилось проводити багато годин поспіль на ногах, із фірмовою усмішкою, рівною поставою і привітним поглядом. Відвідувачів анітрохи не цікавлять твої проблеми, переживання або

втома. Їм начхати на те, чи склала ти іспит, чи болить у тебе голова, живіт або, можливо, душа. Для них ти робот, який завжди повинен бути всміхнений, охайний, привітний. Головне — бездоганно виконувати прохання, вказівки і забаганки. Все, що їм насправді треба, — твоя послужливість і оперативна реакція на їхні знаки. Клацнули пальчики — і ти маєш бути тут як тут, ніби слухняний песик.

Я завжди намагалася догодити кожному своєму клієнтові, прагнула відчувати настрій людини, вгадати смаки і запам'ятати улюблені страви на майбутнє. Якщо у мене питали поради, я її давала. Ніколи нічого зайвого не говорила, щоб не здатися нав'язливою. І люди цінували це.

Глава 2

Минуло пів року з того часу, як я почала працювати офіціанткою. Стабільна заробітна плата відкрила переді мною нові можливості: я змогла перебратися з галасливого і брудного гуртожитку в комфортну маленьку кімнату, орендовану в однієї привітної бабусі. Вона була глуха, і ми практично не спілкувалися, але мені подобалося перебувати з нею в одному просторі. Ми підходили одна одній на енергетичному рівні.

Знайти цей варіант мені допомогла одна з клієток. Вона була дочкою цієї пані. Коли Марфа робила замовлення, ми перекинулися кількома словами, я заробила від неї комплімент, так і розговорилися. За збігом обставин її мама якраз шукала хорошу і відповідальну дівчину, яка б заселилася у порожню кімнату в її квартирці. Почувши, що мені в гуртожитку не подобається, клієтка одразу запропонувала цей варіант і вигідні умови.

Перспектива жити окремо в чистій, тихій кімнаті мене приваблювала, і ми домовились про зустріч. За два тижні я вже мала нове житло і дуже цьому раділа. Зізнаюся, у той момент пишалася собою: сама заробляю й оплачую власний куточок, їжу, одяг. Навіть маленькі успіхи додавали сил і мотивації. Хотілося старатись іще більше.

П'ять днів на тиждень я тяжко працювала і часто під вечір від перевтоми ніг не відчувала. Але тішило те, що мої старання були не марними, адже після важкого дня я поверталася у своє затишне гніздечко, маленьку кімнатку, облаштовану під мене і мої смаки. Ніхто мені не заважав приймати ванну, слухати улюблену музику, читати, готуватися до семінарів.

У гуртожитку було занадто шумно. Студенти багато пили та курили, деякі тижнями не милися. Усі ці неприємні запахи зводили з розуму. Коли випала можливість піти звідти, я ані секунди не вагалася. Зібрала речі й помахала всім ручкою. Звісно, довелося взяти додаткові зміни на роботі. Але нічого. Я ж хотіла жити краще, тому і старалася заради майбутнього. Щоб добре жити — треба важко працювати. Я це розуміла і ніколи не скаржилась на життя і не нарікала на долю. Я знала, що після важкого дня мене чекає гаряча ванна, чиста,

ароматна постіль і тиша. Тиша заряджала мене. У тиші було так приємно читати книги, думати, мріяти, засинати. В моменти усамотнення я відчувала себе щасливою і захищеною.

Вранці у своїй манюній кімнаті я робила зарядку, снідала, а далі бігла в універ, після обіду — на роботу. Відпрацювавши зміну, поверталася додому, вчила конспекти, читала книжки, засинала, прокидалася, і так по колу.

Згодом я навіть почала кайфувати від такого ритму життя. Спостерігаючи за людьми, ніби відкривала для себе світ і його нові відтінки. Іноді, краєм вуха, я слухала уривки чужих розмов, і мені подобалися ці відголоски думок, нові емоції, переживання і життєві ситуації. Всі люди такі різні, кожен думає і говорить про своє. У всіх свої турботи, проблеми, пристрасті та стреси. Всі люблять обговорювати чуже життя, скаржитися на політиків, роботу, борги за комуналку, співробітників, хлопців, чоловіків. Іноді в душі я голосно сміялася з чужих жартів, а бувало, потайки сумувала разом з дівчиною, яка розповідала подрузі про зраду хлопця. Мені завжди хотілося обійняти людей, яким було боляче. Чужі історії життя вабили. Мені хотілося пізнавати відтінки людських почуттів, емоції. У селі нічого цікавого не відбувалося, а тут у кожного гостя своя драма, своя ейфорія.

Якщо хтось вважає, що працювати офіціантом нудно, то він глибоко помиляється, адже щодня в стінах нашого ресторанчика розгорталася справжні мелодрами, комедії та навіть бойовики. Декілька разів я ставала очевидцею справжніх розбірок. То було страшно і водночас феєрично. Ох же ж ці чоловіки! Трохи вип'ють — і перетворюються на розбишак. Намагаються довести свою крутість. Та збоку все схоже на п'яну дурню.

Найчастіше в наш ресторан приходили парами. Подруги, закохані, друзі, партнери по бізнесу. Але був у нас один постійний клієнт, який завжди сидів сам.

Цей статний чоловік років за сорок з'являвся щосереди, і завжди за збігом обставин саме я його обслуговувала. Зазвичай він замовляв наш фірмовий ланч і чашечку американо, розтягуючи задоволення від трапези на цілу годину. Замість співбесідника у нього була книга, щоразу різна, з яскравою обкладинкою. Мені подобалося спостерігати за ним. Я вдивлялася в деталі одягу, сканувала емоції. Бувало, що він

ніби відчував мій пронизливий погляд, підводив очі та ловив на гарячому. Це відбувалося завжди несподівано. Я всміхалася, червоніла і бігла далі у своїх справах.

У цього чоловіка була вражаюча гама емоцій. Він умів так щиро радіти й страждати разом із героями, про яких читав у тих своїх книжках. Іноді він глибоко засмучувався, кілька разів я навіть бачила, як він змахував із очей сльозу. Бувало, мій гість голосно сміявся або просто ледь помітно всміхався кутиками вуст, кивав головою на знак згоди. Усе це заворожувало мене і манило.

Він завжди залишав щедрі чайові. На кожную усмішку відповідав взаємністю. Мені подобалися його енергія і безпосередність, красиві риси його обличчя з ледь помітними зморшками. У цього чоловіка були яскраві очі, повні губи й попелясте, охайно підстрижене волосся. Доглянутий, статний, зрілий, завжди одягнений «з голочки». Від нього линув приємний шлейф парфумів. Кожного разу я танула, вдихаючи цей аромат.

Я усвідомлювала, що цей чоловік зрілий, дорослий і за віком міг би бути моїм батьком, але в ньому було щось особливе, неповторне і дуже привабливе. Він виділявся з усіх, кого я досі тут бачила, потужною енергетикою. Одного дня я зловила себе на думці, що чекаю нашої зустрічі, рахую дні до середи й мрію, щоб він заговорив зі мною просто так. Щоразу я милувалася ним, відкриваючи нові грані його особистості. Це лякало мене і вабило. Раніше зі мною нічого подібного не траплялося. Дивилась на нього, як на ідола. Кожна його риса видавалася мені ідеальною. То було дивно і якимось лоскотно. Він навіть снівся мені.

Вісімнадцятирічна дівчина, я досі ніколи ні в кого не закохувалася. У моєму селі не знайшлося гідних хлопців. Коли я приїхала до столиці, то цілком зосередилась на роботі та навчанні, тож для юнаків і романтичних стосунків не лишалося часу. Та я й не хотіла розмінюватися. Не випадало можливості навіть із кимось познайомитись, потеревенити, пофліртувати. З головою пірнула в бурхливий ритм великого міста, і течія понесла мене у незвідані краї. Для мене було великим щастям мати роботу, стабільну зарплату і власний затишний куточок. Я пишалася собою, адже отримувала хороші оцінки і мала всі шанси претендувати на червоний диплом. Я сподівалась, що незабаром зможу знайти більш високооплачувану

роботу і тоді зніму собі не просто кімнату, а квартиру, згодом куплю автомобіль і поїду на море, яке ніколи наживо не бачила, лише по телевізору та в журналах.

Коли спостерігаєш, як красиво живуть інші люди, то теж починаєш мимоволі надихатися і бажаєш досягти їхнього рівня. Ні, я не заздрила, а просто шукала можливості підняти планку, мріяла й уявляла картинку своєї ідеалізованої реальності. Що ж у цьому поганого? Думаю, гірше, коли тобі нічого не хочеться, коли ти пливеш за течією, навіть не помічаючи, що твої дні однакові, сірі та нудні. Їх не відрізнити один від одного, години пролітають, а ти не розвиваєшся, тупцюєш на місці. Це страшно. Навіть вода, застоювшись, починає псуватися. Так і людина. Без руху життя втрачає сенс. Зупиняючись, ти ризикуєш потрапити в капкан залежності, ліні, апатії, одноманітності.

З моїм улюбленим гостем ми часто обмінювалися поглядами, усміхалися одне одному. Я приймала у нього замовлення, він платив мені чайові, й усе йшло без будь-яких змін. У глибині душі я чекала якихось рішучих дій від нього, бо сама не могла дозволити собі вийти за рамки своїх обов'язків. Не знала, як він відреагує на мою симпатію і бажання зблизитися. Мені так хотілося, щоб у нас зав'язалася розмова, щоб він представився, щоб побачив у мені дещо особливе, як у ньому. Але нічого подібного не відбувалось.

До мене тоді залицявся Артур — офіціант із нашого закладу. Він запрошував мене на побачення, намагався поцілувати й заманити у свої сіті, але його чари не діяли, адже я була захоплена своїм постійним клієнтом. Згодом почала вдивлятися в обкладинки книг, з якими він приходив до нас у ресторан. Мій гість прочитував повісті й романи, як насіння лускав. Згодом я стала повторювати за ним: брала у бібліотеці ті самі книги й читала їх до пізньої ночі, щоб бути з ним на одній хвилі. Здавалося, що цей ритуал дасть мені змогу стати ближчою до нього, розуміти його думки.

— Добрий день. Рада знову бачити вас.

— Доброго дня, Анно, — усміхнувшись, відповів мужчина без імені. Тобто ім'я у нього, звичайно ж, було, але я досі його не знала. Минуло пів року відтоді, як я вперше побачила цього джентльмена у нашому ресторані, і мій інтерес аж ніяк не згас, навіть навпаки, розгорівся до надзвичайних масштабів. Продовжувала спостерігати за ним, читаючи книги, які він приносив із собою. Правда, я не встигала так швидко

і суттєво відстала. Забила на літературу, яку нам радили в універсі, і натомість ішла за вибором незнайомця, який став для мене авторитетом, світлом у темряві, загадкою, яку так кортіло розгадати. Чесно, жодного разу він мене не розчарував. Мій гість обирав справді хороші книги, від яких у мене завжди залишався незабутній післясмак.

— Що будете замовляти? Як завжди чи, можливо, щось новеньке? — я щиро всміхалася, вдивляючись у його очі. — Зверніть увагу, у нас в меню з'явилися спеціальні пропозиції. Гляньте на останній сторінці.

— Принесіть, будь ласка, обліпиховий чай і десерт на ваш смак.

— Гарзд. Прийнято, — я кивнула, захлинаючись власною радістю. Щоразу, коли його бачила, світилася сонцем. Він заряджав мене, навіть не усвідомлюючи, яким близьким і рідним став мені його погляд. — Дякую за замовлення.

За час нашого знайомства, вірніше, не знайомства, а рідкісних зустрічей у ресторані, я відзначила, що він не носить обручки. Одяг і годинник престижні, при цьому телефон зовсім простий, без наворотів. Він рідко розмовляв, переважно читав. Куточки губ були підняті, а навколо очей збиралися дрібні зморшки. Це говорило про те, що він був доброю, оптимістичною людиною, яка любить усміхатися і живе з гармонією в серці. Цю істину мені відкрила мама. Вона говорила, що про характер людини можуть розповісти зморшки. У сумних, депресивних, злих або нещасних людей куточки губ завжди опущені, а ось у щасливих усе навпаки.

Я принесла чай і тістечко «Наполеон», дбайливо поставивши все перед своїм гостем. Чому обрала саме цей десерт? Відповідь проста — він був найсвіжішим. Крім того, я обожнювала «Наполеон». Його мені готувала мама в дитинстві на кожний день народження.

— Прекрасний вибір, дякую, Анно.

— Будь ласка. Смачного.

— Дякую. Ви сьогодні чудово виглядаєте. Зачіску змінили?

— Так, трохи підстриглася, — провівши рукою по кінчиках довгого волосся, всміхнулася. Це був перший неофіційний діалог, і мені так хотілося його підтримати. — Так приємно, що ви помітили. Зазвичай на такі дрібниці ніхто не звертає уваги.

— Дрібнички дуже важливі. Наш світ складається з атомів, а вони, повірте, зовсім непомітні.

— Так, щось у цьому є, — промовила я тихенько і сором'язливо закліпала очима, адже не знала, як продовжити діалог. Я раптом відчула себе такою дурненькою. Розгубилася, усміхнулася і пішла геть. Мені так хотілося сказати щось дотепне, гідне, щоби вразити його. Але на думку нічого розумного не спадало.

Чоловік, як завжди, пробув у нашому закладі з годинку. Дочитав нову книжку, розрахувався і пішов геть, ввічливо попрощавшись. Я прибрала зі столу, забрала конверт із чайовими й була здивована, коли знайшла в ньому дещо особливе. Крім грошей, мій дорогий гість залишив квиток у театр. Я не могла зрозуміти, що б це означало. Дата стояла сьогоднішня, час — восьма вечора. Зазвичай зміна закінчувалася об одинадцятій. «І як же мені вирватись?» — розгубилася. Потім на думку спало, що, можливо, він забув квиток або помилився. Але невже можна загубити квиток серед чайових? Він залишив його навмисно. Не промовивши ні слова, просто зробив цей дивний жест і зник. І як мені все це зрозуміти?

За мить я вже розмовляла з адміністраторкою і домовлялася про те, що сьогодні піду з роботи раніше. Довелося збрехати, що потрібно перескласти важливий залік. Мене відпустили, але взяли обіцянку, що я відпрацюю пропущені години. О шостій викликала таксі й помчала додому, щоб як слід підготуватися до вечірнього спектаклю.

Я не знала, що мені одягнути. Серце вискакувало з грудей в очікуванні першого в моєму житті побачення. Усе здавалося таким дивним. Я не розуміла, що відбувається, чому всередині наростає хвилювання перед зустріччю з людиною, імені якої навіть не знаю. Збожеволіла, мабуть? Та все це було неважливим. Мене охопила радість, адже події зрушили з мертвої точки й тепер ми побачимось уперше не в стінах ресторану, і цей факт хвилював моє внутрішнє море.

Я не могла дочекатися зустрічі, хоча й не уявляла, як усе має бути, бо жодного разу не бувала в театрі. Як поводитися, про що розмовляти? У голові розігрувалися різні варіанти розвитку подій. Я відтворювала в думках діалоги, які могли б скластися між нами. Відчувала, що вистава буде чудовою, адже його вибір завжди припадав до душі. Мені хотілося подякувати йому за шанс доторкнутися до мистецтва, збагатити свою душу.

Опинившись у театрі, я здала пальто в гардероб, зайшла в туалет, щоб підфарбувати губи, урочисто всміхнулася своєму відображенню в дзеркалі і з гордо піднятою головою попрямувала в зал. Того дня я одягла чорну сукню довжиною нижче коліна. Вона була досить скромною, але красиво підкреслювала вигини стегон і тонку талію.

На квитку було написано, що моє місце в партері, у шостому ряду. Я знайшла його досить швидко і присіла на м'яке оксамитове сидіння. У душі відчувався легкий лоскіт хвилювання, але загалом настрої був оптимістичним. Потихеньку зал заповнювався людьми. Я намагалася триматися невимушено, але очі бігали залом, шукаючи знайомий силует. Продзвенів перший дзвінок, за ним другий. Місце поряд зі мною залишалось порожнім. Щохвилини я зиркала на годинник і нервувала через запізнення мого кавалера. За декілька секунд до третього дзвінка поруч зі мною сів зовсім незнайомий юнак. Світло згасло, а я розгублено дивилася на сцену і не могла зрозуміти, що ж це сьогодні відбувається.

Життя — дивна штука. Ми можемо нескінченно міркувати, передрікати, планувати, але врешті-решт у реальності все станеться зовсім інакше.

«Вишневий сад» мене вразив. Я нещодавно прочитала цю п'єсу Чехова, і постановка анітрохи не розчарувала. Перші хвилин десять після початку не могла взяти себе в руки, щоб зосередитись. Різні думки лізли в голову. Від розчарування хотілося встати й піти геть. Але зрештою я заспокоїлась, моя увага суцільно розчинилася в дійстві, яке розгорталося на сцені. Я вирішила просто насолоджуватися моментом, знаючи, що в мого друга з ресторану все під контролем. Вирішила не ображатися, а просто довіритись його вибору, адже він старший і знає, що робить.

Хлопець, що сидів поруч, зник після першого акту. Я навіть не встигла розгледіти його. Єдине, що запам'яталося — він майже постійно втикав у свій смартфон. То було дивно. Навіщо тоді приходити? Дивак.

Ближче до півночі я пішки дійшла до свого під'їзду. Мені було сумно, адже стільки дивовижних моментів хотілося обговорити з кимось, але я була самотньою у своїх емоціях і переживаннях, викликаних виставою. Довелося перетравлювати все наодинці, у власній голові. У думках я фантазувала, як усе могло скластися, якби

він прийшов. Я б тримала його під руку, і ми неспішно прогулялися б парком, обговорюючи твір Чехова. Усе пішло не за планом. Шкода, що він вирішив залишити мене одну під час дебютного візиту в театр. Але я не ображалася, просто поки не розуміла, чому він так учинив. Врешті-решт, я була вдячна йому за можливість провести вечір в атмосфері мистецтва.

Прийнявши душ, я лягла в ліжко і ще довго не могла заснути, обмірковуючи події, які сталися в цей дивний день. Мені хотілося розібратися з усіма питаннями, але для цього треба було дочекатися наступної середи.

Глава 3

Батьки не вибирають дітей, як і діти не вибирають те, у якій сім'ї народитися. Це як лотерея, у якій тобі пощастить або ні. Кожна людина — особистість, окремий пазл. Деякі частинки не збігаються і відштовхують одна одну. Іноді знайти спільну мову важко навіть найріднішим людям.

Час тягнувся, як жувальна гумка. Я, як завжди, вчилася, слухала лекції, конспектувала, готувалася до семінарів, працювала в ресторані, відкладала гроші й чекала нашої зустрічі. Нарешті настала середа. Я спеціально нанесла блиск на губи, розпустила волосся і підфарбувала очі. Для нього.

Чоловік, у якого я, здається, закохалася, з'явився вчасно, не зраджуючи своїх звичок. Я, як завжди, прийняла у нього замовлення. Увесь тиждень я відтворювала в голові картини того, як заведу розмову з ним, як запитаю про квитки та про його наміри. Але, на жаль, у думках усі ми сміливі, а на ділі... Коли настав час узяти ситуацію у свої руки й виявити наполегливість, я проковтнула язик, злякалася, засоромилася і пустила все на самоплив. У мене не вистачило сміливості прямо запитати, чому він не прийшов. Я боялася сказати щось не те. Зрештою просто розгубилася, засмутилася від того, що виявилася такою боягузкою. Просто прийняла замовлення, виконала свою роботу і побігла далі у справах. Минуло пів години. Де б я не була, мій погляд немов магнітом тягло до нього. У той момент, коли ми зустрілися очима, він жестом покликав до себе.

— Бажаєте ще щось? — з усмішкою запитала я, наблизившись до його столика.

— Ні-ні, дякую. Я покликав вас, щоб запитати, чи сподобався вам спектакль.

Після почутого я ніби оніміла і не знала, що говорити, адже постійно думала про те, що він хоче почути від мене. Подих мені перехопило, і, здається, я трохи почервоніла.

— Ну... Думаю, варто сказати, що ви подарували мені неймовірні емоції. Назавжди запам'ятаю той день. Це був мій перший похід у театр.

— Справді?

— Так. Я навіть не очікувала, що вистава настільки вразить. Я б хотіла подякувати вам за таку можливість. Чесно. Це було дуже неочікувано і приємно. Мені ще ніхто не робив таких подарунків.

— Радію, що зміг догодити вам, — тепер і він трохи збентежився, я продовжувала всміхатися, вчепившись у свій блокнот із такою силою, що аж пальці почервоніли.

— Ви, напевно, студентка?

— Так, приїхала з маленького села, вчусь в універі. А тут підробляю.

— Живете в гуртожитку?

— Ні, знімаю кімнату.

— Не сподобалось у гуртожитку?

— Трохи є... Дуже ціную свій простір, тому вирішила — краще буду багато працювати й жити окремо.

— Мені подобається те, як ви мислите. Той, хто багато працює, зазвичай і досягає успіхів у цьому житті.

— Хотілося б вірити, що так і є.

— Ким хочете стати?

— Хорошою людиною, — усміхаючись, відповіла я. Це прозвучало як відмовка. Він теж усміхнувся. — А якщо серйозно, то я все ще у пошуку своїх талантів. Намагаюсь розібратися з бажаннями. Знаю, уже давно потрібно було визначитися, але я хочу дізнатися, до чого лежить моя душа, а вже потім побудувати маршрут і головні цілі.

— У вас мудрі думки. Відшукати своє призначення — найголовніша місія людини. У цьому питанні не варто поспішати. У кожного свій час.

— Дякую за підтримку, правда, для мене вона важлива.

Він щиро всміхнувся.

— А про що зараз мрієте?

— Мрію знайти хорошу роботу, яка буде приносити мені гроші й задоволення, на якій я зможу розвиватися і рости. Мрію купити квартиру і власну машину, хочу допомагати батькам.

— Мрієте про гроші?

— Ну, не лише про гроші, але вони, насправді, допомогли б мені відчувати свободу і впевненість. Це важливо. А далі можна було б переходити до більш масштабних мрій.

— Ще, напевно, мрієте зустріти любов.

— Кожна дівчина мріє про це. Звичайно.

— Ви дуже красива. Я впевнений, справжнє кохання не змусить вас довго чекати.

— Спасибі, — ці його слова змусили мене тремтіти. Він же не знає, що я, здається, вже по самі вуха закохалась у нього.

— Добре. Мені вже час бігти. Дякую вам за приємну бесіду, — усміхаючись, промовив чоловік. Він поклав на стіл гроші, підвівся, торкнувшись мого плеча, одягнувся і зник. Я стояла геть розгублена. Це був наш перший повноцінний діалог.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ